



Niciodată nu știu cum ar trebui să îmi încep expunerile atunci când trebuie să vorbesc (scriu) despre iubire, mai ales atunci când nu este vorba despre o poveste imaginată, ci despre mai multe "povești" trăite și mărturisite în pagini de pseudo-jurnal. De această dată, începând să aștern pe coli virtuale cuvintele, mi-am adus aminte de ceea ce ne spunea profesorul de comunicare pe când eram studenți – iubim după cărțile pe care le-am citit, în extenso, după filmele pe care le-am văzut, muzica pe care am ascultat-o etc....cu alte cuvinte, iubirea este un sentiment determinat cultural, dincolo de aspectele sale chimico-biologice, ceea ce înseamnă că, așa cum afirmă mentaliștii (a se citi specialiști în istoria mentalităților), "iubirea" așa cum o înțelegem și descriem azi, este un produs al secolului/perioadei în care ne-am născut.

Dacă ne luăm după toate aceste teorii științifice, atunci această antologie de texte, frânturi, gânduri de iubire, respectă "definiția", întrucât toate aduc în discuție timpurile agitate din Bucureștiul contemporan: iubiri împărtășite pentru o vreme, iubiri eșuate din diverse motive – carieră, lipsa timpului, așteptări diferite, iubiri adolescente sau chiar copilărești sau, dimpotrivă, iubiri din vremuri comuniste, când familiile se întemeiau după alte "reguli" nescrise de curtare, iubiri de 40,50 de ani, iubiri cu aer desuet, iubiri "învechite". Când era mai ușor, cine iubea mai mult, mai loial, mai sincer? Asta este greu de spus, mai ales că, deși admitem că sentimentele sunt determinate social și temporal, oamenii rămân în esență aceeași, au aceleași porniri, suferă cu aceeași intensitate chiar dacă s-au născut mai devreme ori mai târziu.

Cele mai frumoase iubiri prezintă "tipuri" diverse de iubire, aducând în discuție de asemenea concepte precum "boală", "căsnicie", "adulter", "copii", "maturitate", "nebunie", "întuneric",

"suferință"...Textele sunt scrise de femei și bărbați deopotrivă, din amintiri re trăite, cu nostalgie și gust amar, de cele mai multe ori, cu resemnare și împăcare câteodată – scriitura este simplă, dar metaforică și aduce aminte de paginile unui jurnal. Există, de asemenea, un eclecticism al stilurilor de a povesti, care oferă farmec antologiei, tocmai pentru că surprinde o multitudine de perspective asupra sufletului uman și a capacității sale de a simți și a suferi.

Nu este nici pe departe o capodoperă beletristică și mulți ar putea spune că este o carte "ușoară" și "consumeristă", dar mie îmi place să las deoparte prejudecățile atunci când citesc un text și să îl trec prin filtrul propriei gândiri și propriilor sentimente – de aceea, pot spune că recomand cu căldură lectura acestei antologii, mai ales în întintimate, cu o cană de ceai alături și o muzică liniștită în fundal, pentru că vreau să cred că și cei mai sceptici se vor regăsi la un moment dat într-una din ipostazele amintite în povestiri. Eu știu că m-am regăsit nu într-una singură, ci într-o multitudine de astfel de ipostaze și mi-au revenit în fața ochilor momente dintre cele mai frumoase sau penibile, fericite sau dureroase... Probabil că de aceea am ales să fac mai degrabă o apreciere personală și nu neapărat o "recenzie" de această dată.

Scris de Alice Teodorescu

Sursa: Bookblog.ro